

DE LEGE TOEKOMST VAN HET DIGITALE HART

DE LEGE TOEKOMST VAN
HET DIGITALE HART

(roman)

&
DE OPKOMST VAN DE
POSTMENS

Copyright © 2024 ofoto.nl - iDAi

Auteur(s): iDAi Ofoto Ray

ISBN 9789403775739

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, databank of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INDEX

- Hoofdstuk 1: Een gezin in conflict (6)
 - Hoofdstuk 2: De kiem van weerstand (13)
 - Hoofdstuk 3: De groeiende kloof (23)
 - Hoofdstuk 4: De opkomst van controle (32)
 - Hoofdstuk 5 een nieuwe vriend (47)
 - Hoofdstuk 6: Hans' perspectief (61)
 - Hoofdstuk 7: De lege wereld (66)
 - Hoofdstuk 8: De stilte van de stroomuitval (76)
 - Hoofdstuk 9: Anne's ontwaken (85)
 - Hoofdstuk 10: Het gezin in gedachten (94)
 - Hoofdstuk 11: Het waarom van het systeem (102)
 - Hoofdstuk 12: Scheuren in het kamp (111)
 - Hoofdstuk 13: Een nieuw begin (117)
 - Hoofdstuk 14: Een nieuwe wind (122)
 - Hoofdstuk 15: Een balans vinden (127)
- De Postmens (133)
- Video Bionica - Transhumanisme (151)

Hoofdstuk 1: Een gezin in conflict (2023)

Anne keek door het grote raam van de woonkamer naar buiten. De straat leek haast verlaten, op een enkele fietser na die snel voorbij reed. Het was een heldere lentedag, maar het geluid van vogels dat ooit de lente aankondigde, werd overstemd door het zachte gezoem van drones die door de lucht zweefden. Ze zag er een pakket afleveren bij de burens, een geluidloze landing op hun oprit. Een keer knipperen en het was alweer weg. Alles ging tegenwoordig snel, efficiënt en digitaal. Voor Anne voelde het kil.

“Je kunt dat beter accepteren, Anne,” klonk Hans’ stem vanuit de keuken, waar hij bezig was met een virtuele boodschappenlijst op hun slimme koelkast. “Het is de toekomst. En eerlijk gezegd, de kinderen zijn er dol op.”

Ze zuchtte diep en draaide zich om. Daar stond hij, met een grote glimlach op zijn gezicht terwijl hij met zijn hand door een hologram swipete. Ze wist dat hij het goed bedoelde. Hans had altijd al een fascinatie gehad voor technologie. Zelfs toen ze elkaar vijftien jaar geleden ontmoetten, was hij al bezig met gadgets en innovaties. Destijds had ze dat charmant gevonden, zijn enthousiasme, zijn blik op de toekomst. Maar nu,

in 2023, voelde het alsof de technologie een muur tussen hen had opgetrokken.

"Ik weet dat jij het allemaal fantastisch vindt," antwoordde ze rustig, haar stem laag. "Maar niet alles hoeft digitaal te worden. Wat is er mis met een echte tuin, met modder, met echte lucht? En niet met die filters die je toevoegt aan een hologram."

Hans zuchtte geërgerd en draaide zich naar haar om. "Het gaat niet alleen om wat jij wilt, Anne. Het gaat om vooruitgang. De wereld verandert, en wij moeten mee. Anders blijven we achter."

Anne wilde reageren, maar het geluid van voetstappen op de trap onderbrak haar gedachten. Hun zoon, Max, en dochter, Sophie, stormden naar beneden, ieder met een headset op hun hoofd. Hun lichamen bewogen nog net in de echte wereld, maar hun ogen waren ver weg, vastgekluiserd aan hun digitale omgeving.

"Eten we straks pizza? Geprint?" vroeg Max zonder zijn blik van zijn virtuele scherm te halen.

"Geen pizza," zei Anne. "Ik heb groentensoep gemaakt. Echt voedsel. Geen digitale print."

Sophie trok haar headset naar beneden en keek haar moeder met een mengeling van verbazing en teleurstelling aan. "Waarom moet jij altijd alles

ingewikkeld maken? Geprint eten smaakt perfect, en het is sneller.”

“Ja,” voegde Max eraan toe. “En niemand gebruikt een pan meer, mam. Dat is iets van de vorige eeuw.”

Anne voelde de woorden als een dolk in haar rug. Ze keek naar Hans, hopennd dat hij haar zou steunen, maar hij haalde slechts zijn schouders op. “Ze hebben een punt, Anne. Dit is gewoon hoe het nu gaat.”

Ze beet op haar lip en draaide zich om, haar ogen gericht op de pan op het fornuis. De geur van vers gekookte soep vulde de keuken, maar het voelde alsof niemand dat waardeerde. Ze voelde zich ouderwets, een relikwie uit een tijdperk waar niemand meer waarde aan hechtte.

De dagen daarna voelden als een herhaling. Elke ochtend zat Anne alleen aan de ontbijttafel, een kop koffie in haar handen, terwijl de rest van het gezin zich verspreidde in hun digitale werelden. Hans werkte vanuit huis, zijn holografische kantoor verspreid over de woonkamer. De kinderen volgden les via VR-classes en spraken nauwelijks met haar. Alles leek efficiënt, snel en perfect geoptimaliseerd – en toch voelde Anne zich meer alleen dan ooit.

Ze probeerde Hans te bereiken, 's avonds als de kinderen naar bed waren. Ze zaten samen op de bank, hoewel hij vaker naar een scherm keek dan naar haar. "Kunnen we gewoon een keer zonder al die technologie leven? Eén dag. Laten we naar buiten gaan. Picknicken in het park."

Hij keek haar aan, zijn ogen gevuld met ongeduld. "Waarom zou je dat willen? Het park is toch saai? Bovendien is er nu een geweldige simulatie van de Veluwe in VR. Het voelt net echt, maar dan zonder die vervelende insecten."

Anne keek hem aan, haar ogen brandden van opgekropte frustratie. "Het is niet echt, Hans. Het is een schijnwereld. Waarom is dat zo moeilijk voor je te begrijpen? Alles wat je doet, alles wat je bent, draait om technologie. Het lijkt alsof je ons gezin vergeet."

Zijn wenkbrauwen trokken samen. "Ik vergeet helemaal niemand, Anne. Ik probeer ons vooruit te helpen. De kinderen zijn gelukkig. Ze leren, ze spelen, ze socializen. Dat jij ervoor kiest om stil te blijven staan, betekent niet dat ik dat moet doen."

Ze zweeg. Hans' woorden sneden diep. Misschien had hij gelijk. Misschien stond ze stil. Maar ze kon het niet helpen. Haar ziel voelde zich gevangen in een wereld waar alles nep en gemaakt was.

De spanning tussen Anne en Hans bereikte een hoogtepunt op een zaterdagavond. Het was een zeldzaam moment waarop ze met z'n vieren aan tafel zaten. Anne had haar best gedaan om een traditionele maaltijd te bereiden – een ouderwetse ovenschotel, met liefde gemaakt. Maar de sfeer was gespannen.

“Waarom eten we dit? We kunnen net zo goed een NutriMeal printen,” klaagde Max.

Anne balde haar vuisten. “Omdat dit echte voeding is, Max. Het is goed voor je lichaam.”

“Wat maakt het uit?” zei Sophie. “Het smaakt hetzelfde, of het nou uit een printer komt of uit een oven.”

Hans, die tot dan toe stil was gebleven, legde zijn vork neer. “Anne, misschien moeten we een keer met de kinderen meegaan. Ze hebben een punt. Dit soort dingen... het is gewoon niet meer praktisch.”

Dat was het moment waarop Anne ontplofte. “Niet praktisch? Hoe kun je zoiets zeggen? Is het niet praktisch om samen te eten? Om elkaar echt te zien, te voelen? Alles in deze familie draait alleen nog maar om schermen en apparaten. Er is niets echt meer over!”

De stilte die volgde was oorverdovend. De kinderen starden naar hun moeder alsof ze gek was geworden.

Hans keek haar aan met een mengeling van boosheid en teleurstelling.

“Misschien ben jij degene die niet meer in deze tijd past,” zei hij uiteindelijk. Zijn woorden voelden als een klap in haar gezicht.

Anne stond op en verliet de kamer. In de keuken leunde ze tegen het aanrecht, haar ademhaling zwaar. Voor het eerst voelde ze zich alsof ze niet langer deel uitmaakte van haar eigen gezin.

In de weken die volgden, begon Anne zich steeds meer terug te trekken. Ze bracht tijd door in de tuin, die ze eigenhandig had aangelegd, en probeerde haar gedachten te ordenen. Maar het leek alsof de kloof tussen haar en haar gezin onoverbrugbaar was geworden.

Hans werkte harder dan ooit, opgeslokt door zijn digitale projecten. De kinderen verdwenen steeds vaker in hun kamers, waar ze zich onderdompelden in hun VR-werelden. Anne voelde zich een vreemdeling in haar eigen huis.

Op een dag vond ze een brief op de keukentafel. Het was van Hans.

“Anne,

Ik denk dat we allebei weten dat dit niet meer werkt. We leven in verschillende werelden, en ik weet niet hoe we elkaar nog kunnen vinden. Ik ga tijdelijk bij mijn ouders wonen met de kinderen. Misschien kunnen we vanaf een afstand nadenken over hoe we verder moeten.

Hans.”

Anne las de woorden meerdere keren, maar ze leken niet tot haar door te dringen. Het huis voelde ineens leeg, verlaten. En toch wist ze dat dit moment al maanden, misschien zelfs jaren, onvermijdelijk was geweest.

Hoofdstuk 2: De kiem van weerstand

Het was vreemd om terug te denken aan de tijd dat alles anders was. Anne zat in haar tuin, een kop thee in haar handen, en staarde naar de planten die ze had geplant in een poging haar verbinding met de natuur levend te houden. Het was een stille ochtend, afgezien van het geruis van drones die door de lucht zoefden. Terwijl de herinneringen in haar opkwamen, realiseerde ze zich hoe groot de afstand was die haar scheidde van de wereld waarin ze ooit gelukkig was geweest.

Anne ontmoette Hans in 2010 op een feestje van een gemeenschappelijke vriend. Het was een tijd waarin smartphones net populair werden, waarin mensen nog uitgebreid met elkaar praatten zonder afleiding van meldingen en schermen. Hans viel haar meteen op. Hij was charmant, sprak met passie over technologische vooruitgang en de mogelijkheden van innovatie. Ze herinnerde zich nog hoe hij haar vertelde over de opkomst van 3D-printen en hoe dat de wereld zou veranderen. "Je kunt straks alles maken wat je nodig hebt," had hij gezegd, zijn ogen glinsterend van enthousiasme. Ze vond het fascinerend. Waar zij altijd meer naar het heden leefde, leek Hans een stap

vooruit te denken, te dromen over wat zou kunnen zijn.

Ze raakten aan de praat, urenlang. Anne vertelde hem over haar liefde voor de natuur, haar verlangen om ooit een kleine boerderij te hebben waar ze haar eigen groente zou kunnen verbouwen. Tot haar verrassing vond Hans dat niet ouderwets, maar juist inspirerend. "Misschien kun je dat combineren met technologie," had hij gezegd. "Je kunt sensoren gebruiken om te meten wanneer je planten water nodig hebben. Of drones om gewassen te monitoren." Het klonk toen als een speelse fantasie, een toekomst die ver weg was. Ze hadden elkaar gevonden in hun verschillen, die elkaar aanvulden.

Toen ze een paar jaar later trouwden, voelde het alsof hun leven in balans was. Hans werkte bij een start-up in de technologie en kwam 's avonds thuis met verhalen over nieuwe projecten en ideeën. Anne was begonnen met het aanleggen van een kleine tuin achter hun huis. Ze hield van de geur van aarde en van de rust die het haar gaf. Het was hun manier om hun dromen samen te brengen: Hans in zijn wereld van vooruitgang, Anne in haar wereld van natuur en eenvoud.

Toen Max werd geboren, gevolgd door Sophie twee jaar later, leek alles perfect. Hans bleef ambitieus en vastberaden in zijn werk, terwijl Anne de kinderen de

kleine wonderen van de wereld leerde kennen. Ze maakten wandelingen in het bos, zochten naar insecten in de tuin, en keken naar de sterrenhemel op warme zomeravonden. Het voelde alsof ze een oase hadden gecreëerd in een wereld die langzaam begon te veranderen.

De eerste barsten in die balans verschenen onopgemerkt. Het begon met kleine dingen, zoals de introductie van een slimme speaker in huis. "Het is handig," zei Hans. "Je kunt er recepten mee vinden, de kinderen kunnen er liedjes mee luisteren." Anne vond het vreemd om tegen een apparaat te praten, maar ze zei er niets van. Daarna kwamen de tablets voor Max en Sophie. "Het is educatief," had Hans gezegd. "Ze leren sneller op deze manier." Anne was sceptisch, maar Hans leek zo zeker van zijn zaak dat ze haar bezwaren inslikte. In die tijd begon Hans steeds meer tijd te besteden aan zijn werk.

De start-up groeide, en met die groei kwamen lange dagen en nieuwe verantwoordelijkheden. Anne merkte dat hij 's avonds minder praatte over zijn dag en vaker naar zijn telefoon staarde. "Het is voor werk," zei hij als ze er iets van zei. Maar ze voelde dat er iets veranderde. Ze bracht meer tijd door met de kinderen, die inmiddels niet meer zonder hun tablets konden. Het spel dat ze ooit samen speelden – wandelen, de natuur verkennen, samen koken – werd steeds zeldzamer.

Het breekpunt kwam onverwacht. Hans werd door een groot technologie bedrijf benaderd om een leidinggevende functie te vervullen. De kans was enorm – een droom die werkelijkheid werd. Anne was trots op hem, maar tegelijkertijd voelde ze angst. Het betekende dat hun leven nog verder zou veranderen. Hans reisde vaker naar het buitenland en nam steeds minder deel aan het gezinsleven. De kinderen, nu negen en zeven, waren dol op de apparaten die hij mee naar huis bracht. VR-brillen, slimme speelgoed robots, alles wat hij introduceerde, werd met enthousiasme ontvangen. Anne voelde zich steeds meer een vreemde in haar eigen huis.

Ze probeerde het gesprek met Hans aan te gaan, maar hij wuifde haar zorgen weg. "Dit is de toekomst, Anne. We kunnen dit niet tegenhouden. Je moet het omarmen, anders blijven we achter." Maar Anne wilde niet meegaan in die toekomst. Voor haar voelde het alsof ze steeds meer afstand namen van wat echt was. Ze wilde dat de kinderen leerden hoe het voelde om met hun handen iets te maken, om buiten te spelen en vies te worden, om de wereld te ervaren zoals zij dat ooit had gedaan.

Een specifiek moment bleef in haar hoofd hangen, een avond waarop ze probeerde de oude tradities in stand te houden. Het was kerst, en ze had de kinderen gevraagd hun tablets weg te leggen en mee te helpen met het bakken van koekjes. Sophie had mokkend